

Ale utíkání ani skrývání vlastně nemělo smysl a už nezbyvalo nic, čeho by se bál. Zašoupal nohama, až se po cestě rozkutálely kamínky.

Jeden z Rudasů se ohlédl. „Hele, koukejte, to je Vejr. Už zase se nám drží za zadkem.“

„Co děláš, Vejre?“

„Vejráš na vejry?“

Nepříjemní jako vosy, tupí jako polena. Povzdechl si a jeho výdech zasyčel jako všechny ty rostliny okolo.

„Komu se směješ?“

A taky to byli prostáčci. „Já se nesměju.“

„To teda jo.“

„Dobře, směju se.“

„Nám ale ne,“ řekl jeden.

„Ne, jestli ti to pálí,“ dodal jiný.

„Vy jste o tom neslyšeli?“ zeptal se Finn. „Moc mi to nepálí.“

Zmatení prostáčci, obočí se jim krčila jako píďalky. Rudasové nechápali, o co mu jde. A nevěděl to ani on.

„To je fuk,“ řekl Finn. „Jen si tu něco mumlám.“

„Jo, tak si mumlej dál, protože my máme něco na práci.“

„Uvidíme se pozdějc, Vejre.“

Pozdějc, pomyslel si Finn.

Jenže: *Pozdějc se nic nezmění.*

Nesmál se, zato vrány? To ty se smály. Kukuřice dál šeptala. Slunce bylo žluté oko vypálené do modrého pláště. Díval se do něj moc dlouho, vyžralo mu do hlavy díry. Ráno byl v Rózině bytě a zjistil, že všechny její věci jsou pryč. Ve vzduchu se vznášel borový čistící prostředek. Bůhvídky v noci Finnův bratr všechno poklidil, všechno vydrbal, jako by šlo dívku vyplavit z paměti vytřením podlahy.

Po cestě přelétly další kamínky, z úst vylétla další slova. „Vlastně jste mi něco připomněli. Tuhle jsem se bavil s vránama. Nebylo jim úplně jasný, proč chodíte, jako byste na sobě měli plíny.“

Rudasové ho měli v kleštích, než by stihl vymyslet, kudy utéct. Ne, že by tedy chtěl. Obestoupili ho. Staré i nové přezdívky na něj padaly jako planá jablka.

„Kosmonaute! Mluvíme s tebou!“

Finn řekl: „Co?“

„Co máš v báglu?“ Servali z něj batoh, prohledali ho. Pak taška odlétla do pole.

Prohrané to ještě neměl.

„Hej! Hovnivále! Slyšíš?“

Mohl skočit do kukuřice – seběhnout, odběhnout někam mimo.

„Na co máš tolik knih, když neumíš číst?“

Na to Finn odpověděl: „Vtipný, že to říkáte zrovna vy, co nepoznáte svý krávy od svejch holek.“

První rána mu vyrazila vzduch z plic. Ohnul se v pase a snažil se popadnout dech. Ani nevěděl, který z nich ho udeřil – Derek, Erik, Frank, Jake nebo Spike. Jeden od druhého se věkem nelišili víc než o 18 měsíců, všichni byli blondatí a pihatí a spálení od sluníčka: kdo by je rozeznal?

Dostal pár zákeřných ran do ledvin, načež ho jeden z nich čapl za vlasy a škulbl mu hlavou vzhůru. Finn na kluka před sebou zamžoural a zaostřil na slavnou rudasovskou předsunutou bradu.

Ani se nesnažili.

Finn řekl: „Poslyš, Dereku, jestli sis myslel, že –“

„Utahuješ si ze mě?“

„Ne, já –“

„Derek je on,“ řekl kluk a ukázal na jiného. „Já jsem Frank. A ty jseš přejeté zvíře.“